

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)
SSN Michał Laskowski

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **W. G.**
skazanego za czyn z art. 200§1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 lutego 2024r.
na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.
kasacji Prokuratora Generalnego
wniesionej na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w Myślenicach
z dnia 10 stycznia 2023r., sygn. akt II K 358/22

**uchyla zaskarżony wyrok w części, w jakiej nie zawiera on
rozstrzygnięcia o środku karnym przewidzianym w art. 41a§2 k.k.
i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w Myślenicach.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Myślenicach z dnia 10 stycznia 2023r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 358/22, W. G. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 200§1 k.k., polegającego na tym, że w nieustalonym dniu w okresie od dnia [...] 2016r. do nieustalonego dnia [...] 2016r. w J. , woj. [...], doprowadził swoją małoletnią córkę X.Y.. , mającą wówczas poniżej 15 lat, do poddania się innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu jej po piersiach przez ubranie. Za przypisany czyn, na podstawie art. 200§1 k.k., przy zastosowaniu art. 37b k.k. w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35§1 k.k., skazanemu wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 2 lat ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym (pkt I sentencji orzeczenia). Sąd wydał ponadto rozstrzygnięcie w oparciu o przepis art. 230§2 k.p.k. oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt II-IV sentencji orzeczenia).

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się z dniem 18 stycznia 2023r.

Obecnie kasację od powyższego orzeczenia, na niekorzyść skazanego, wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w zakresie braku obligatoryjnych rozstrzygnięć, o których stanowi przepis art. 41a§2 k.k., stawiając w tej przestrzeni zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41a§2 k.k., polegającego na zaniechaniu orzeczenia wobec W. G. określonego w powyższym przepisie obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, pomimo skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo z art. 200§1 k.k., popełnione na szkodę małoletniej pokrzywdzonej.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Myślenicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k., co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu. Zaskarżone orzeczenie zapadło bowiem z rażącą obrazą art. 41a§2 k.k.

Bezspornie Sąd rozpoznający sprawę, uznając W. G. za winnego popełnienia – na szkodę małoletniej córki – czynu z art. 200§1 k.k., stanowiącego wszak przestępstwo przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, a także wymierzając mu karę bezwzględnego pozbawienia wolności, niezależnie od tego, że nastąpiło to w trybie art. 37b k.k., stosownie do treści przywołanego wyżej art. 41a§2 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. z 2015r., poz. 396), zobowiązany był do orzeczenia względem niego środka karnego w postaci zakazu przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym.

Naruszenie przez Sąd przepisu o charakterze obligatoryjnym musiało skutkować uznaniem, że jego uchybienie miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego w sprawie wyroku.

Wyrok skazujący należało zatem uchylić w części, w jakiej nie zawierał on rozstrzygnięcia o środku karnym, jako nieodpowiadający obowiązującym przepisom prawa materialnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien rozstrzygnąć ją w przekazanym mu zakresie, dostrzegając treść art. 41a§2 k.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]

Przewodniczący: SSN (Piotr Mirek)

Sędziowie: SN (Jerzy Grubba)

SN (Michał Laskowski)